

КОМСОМОЛЕ, ДОЛЕ МОЯ, БРАТЕ МІЙ, НАМ НА СПОКІЙ ПРАВА НЕ ДАНО!

ЗАВТРА — ДЕНЬ
НАРОДЖЕННЯ
КОМСОМОЛУ

І НИНІ, в день народження комсомолу, ми знову і знову звертаємось до ленінського заповіту — промови на III Всесоюзній конференції з'їзді РКСМ. «Історична промова В. І. Леніна, — говорив Леонід Ілліч Брежнєв, — була і залишається найважливішим документом нашої партії, який визначає її завдання по вихованню молоді».

ТАК, МИ ВЧИМОСЯ КОМУНІЗМУ ПО-ЛЕНІНСЬКИ! НАЙПЕРШИМ ДОКАЗОМ ЦЬОГО Є НАША ВІРНІСТЬ ІДЕАЛАМ ПАРТІЇ, НАША ТРУДОВА СЛАВА, АКТИВНА ЖИТТЄВА ПОЗИЦІЯ БОКОВОГО АВАНГАРДУ МОЛОДІ КРАЇНИ РАД. ТИСЯЧІ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ КОЛЕКТИВІВ, ОКРЕМИХ МОЛОДИХ ВИРОБНИЧНИКІВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ УСПІШНО ЗАВЕРШИЛИ ДЕСЯТУ П'ЯТИРІЧКУ І ПО-УДАРНОМУ ПРАЦЮЮТЬ У РАХУНОК ОДИНАЦЯТОЇ, КОЖЕН ЮНАК І ДІВЧИНА СЬОГОДНІ ГОТУЮТЬ ГІДНІ ТРУДОВІ ДАРУНКИ ХХVІ З'їЗДОВІ КПРС. У ЦЬОМУ — НАШЕ ПАЛКЕ СХВАЛЕННЯ І ПІДТРИМКА ПОЛІТИКИ РІДНОЇ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ. ДІЯЛЬНОСТІ ЛЕНІНСЬКОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КПРС.»

Живий відгук у серцях молоді Кіровоградщини викликала промова товариша Л. І. Брежнєва на жовтневому (1980 р.) Пленумі ЦК КПРС. Завданням, поставленим Леонідом Іллічем, — бойова програма діяльності обласної комсомольської організації, кожного комсомольця.

Шістдесят другий раз ми відзначаємо день народження Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. Її шлях обвіяний трудовою і бойовою славою, ознаменований вірністю безсмертним ленінським заповітам. На знак глибокої вдячності і поваги ми схилимо сьогодні голови перед тими, хто в буремні дні революції не щадячи себе здобував і утверджував Радянську владу, хто клав початок обласній комсомольській організації. Їх, комсомольців 20-х, було спершу лише кілька десятків, потім — сотень, а нині в рядах комсомолу Кіровоградщини — понад 140 тисяч юнаків і дівчат. Вони гідно продовжують діла і помисли своїх дідів та батьків, високо тримають прапор нескореного «Спартака», день у день примножують трудову славу сурдинського степового краю. Сьогодні молоді обов'язки перетворює славу спадщину у своє повелення морально надбання.

СЕРЦЕМ І РОЗУМОМ МИ ЯСНО УСВІДОМЛЮЄМО, ЯК БАГАТО НАМ ЦЕ НАЛЕЖИТЬ ЗРОБИТИ ДЛЯ НЕВПИННОГО ПІДВИЩЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ ДЛЯ ЕКОНОМІЇ СІРОВИНИ, МАТЕРІАЛІВ, НАЛИВА ТА ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЇ, ДЛЯ ДАЛЬШОГО ЗРОСТАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА, ЗАПОРУКОЮ НАШИХ УСПІХІВ БУДЕ СВИДОМА, НАПОЛЕГЛИВА, УДАРНА ПРАЦЯ КОЖНОГО В ІМ'Я РОЗКВІТУ РІДНОЇ ВІТЧИЗНИ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Коммунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Вівторок, 28 жовтня 1980 року • № 129 (2857) • Ціна 2 коп.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

Поганий той комсомольський комітет, який закривав очі на недоліки у своїй роботі, — про це ми, партійні працівники, постійно нагадуємо нашим комсомольським активістам. І, побувавши на останніх звітно-виборчих зборах комсомолу підприємства, ми мали можливість ще раз переконаватися, що молода зміна наших залізничників уміє і думає, і бачити досить зріло, щоб оцінювати свою щоденну роботу. А от знайти самостійно найдоцільніший вихід із становища комсомольським комітетикам інколи буває важко — тут дається взнани брак життєвого досвіду.

Свою доповідь на зборах секретар комітету комсомолу нашого залізничного депо Лариса Артемюк почала з розповіді про ті цінні патріотичні почуття та ініціативи за звітний період, у яких брали участь комсомольські підприємства. А таких виявилось немало. Зокрема, не розгорнувши змагання «ХХVІ з'їздові КПРС — 26 ударних тижнів!». Комсомольці ремонтних цехів, наприклад, зобов'язалися до дня партійного форуму попрацювати два електровазони понад план і нині успішно з цим справляються.

А роль таких цінних ініціатив, як «Ветеранам війни і праці — комсомольську турботу!», що її висунали співзасновники цехів, боротьба за звання «Коллектив комуністичної моралі», започаткована молодими працівниками апаратного цеху, у виробничу

ДІЙТИ ДО КОЖНОГО

чому житті важко переосвіднитися. Наприклад, апаратники зуміли добитися, що в їхньому цеху зовсім немає порушень трудової дисципліни, підтримують зразкову чистоту і порядок, комсомольці цеху можуть служити будь-кому за приклад і у виробничому, і в особистому житті.

У своїй роботі з комсомольською організацією ми ніколи не опущемося до дріб'язкової опіки, завжди прагнемо дати молодим простір для власної ініціативи. Але конкретні останні збори комсомолу депо наштовхнули на думку, що інколи ця ініціатива не знаходить правильного па-

пряму. Бо як інакше пояснити, що на вечорі відпочинку, скажімо, до яких активістів готувалися старанно, з великим ентузіазмом, часто приходило значно менше людей, ніж розраховували? Не зуміли зацікавити, виходить?

І ось ми підходимо до суті, до кореня всіх недо-

робок нашого комсомольського комітету. Думається, що комітетники самі не шкідуючи сил для досягнення тих чи інших своїх завдань, поділяють нерідко забували про індивідуальну роботу. Вони забували, що кожен комсомольця — перш за все особа з певними смаками, уподобаннями характером. Саме слабким зв'язкам окремих індивідуальностей певно понаєноється її першуність комітету у випадках, коли треба було діяти ішуче, принципно.

Звичайно, кажучи про все це, ми враховуємо й специфічні умови роботи комсомольців підприєм-

РЯДОК
У

РАПОРТ

Злагода

НОВОМИРГОРОД. Дедалі ширше розгортається соціалістичне змагання молодих хліборобів колгоспу «Комуніст» на честь ХХVІ з'їзду Комуністичної партії країни і дня народження комсомолу. Наріані з найдосвідченішими механізаторами працює на колісній пукрові буряки комсомольсько-молодіжний збірний загін очолюваний молодим комуністом Анатолієм Голованом.

Хлопці зобов'язалися впродовж сезону 180 гектарів цукрових і висів на сьогодні майже закінчили роботу. Добилися цього молоді буряководи завдяки злагоженій роботі всього збірального колективу. Не шкодуючи сил, з комсомольським зав'язям труяться і помічники комбайнера Микола Самосенко, і Микола Чебада, що працює на гнучозбіральній машині, і Василь Криворучко, який відвозить пучки до силосних трапезей. І водій Василь Крикотиенко, який транспортує корені на Капітанівський цукрозавод.

Звіттяга

Ударним будням зустрічають день народження Ленінського комсомолу члени комсомольсько-молодіжної бригади стержнярок (бригадир Віра Драчук, групкомсорг Валя Пономаренко). В льварному цеху ковкого чавуну, де працюють дівчата, про них лише добра слава.

До речі, готуючи гідну зустріч черговому, ХХVІ з'їздові КПРС, червонозорівки взяли підвищені трудові зобов'язання. Інші воли працюють під девізом «Кожному перед з'їздовським днем — півтори норми виробітку». І слова свого з честю дотримують.

В. КУЛИК,
секретар зв'язку
комсомолу заводу
«Червона зірка».

НОВІ ЛАУРЕАТИ

Напередодні дня народження комсомолу бюро обкому ЛКСМ України затвердило рішення комісії по обласній комсомольській премії імені Юрія Яновського. Лауреатами комсомольської премії 1980 року стали:

У галузі літератури і журналістики.

Дмитро Миколайович КЛЮЄНКО, проректор заочного навчання Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, — за повість «Хлопці з нашого села»;

Людмила Йосипівна ПОПЧУК, бібліотекар гуртожитку шехти «Новомиргородське», — за вірші останніх років.

У галузі музики і концертно-театральної діяльності. Хореографічний ансамбль «Пролісок» Кіровоградського Палацу піонерів і школярів імені В. І. Леніна, — за високу виконавську майстерність і плідотворну роботу по естетичному вихованню молоді;

народний театр музичної комедії Будинку культури імені Калініна Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, — за високу виконавську майстерність і плідотворну роботу по естетичному вихованню молоді;

обласний український музично-драматичний театр імені М. Л. Кропивницького, — за виставу «Дума про Британку» Юрія Яновського.

У галузі архітектури та образотворчого мистецтва. Юрій Семенович БОТНАР і Анатолій Тимофійович ЧЕРВОНІЙ, художники Кіровоградських художньо-виробничих майстерень Художнього фонду України, — за художньо-оформлювальну роботу комсомольсько-молодіжної тематикою;

Анатолій Лук'янович ГУБЕНКО, завідувач відділом будівництва та архітектури обласного контому, Володимир Андрійович ВІЗНЯК, заступник завідувача відділом, та Аркадій Юхимович МАЦІЄВСЬКИЙ, скульптор, — за проект пам'ятного знака «Комсомольський піколінням Кіровоградщини».

ва, що утруднюють індивідуальне виховання, — це і велика розосередженість комсомольців на виробничих ділянках, і відсутність робітничого гуртожитку тощо. Та, незважаючи на все це, ми, комуністи, постійно спрямовуємо комітетів комсомолу саме на індивідуальну роботу. Осць

вирішувати в комплексі. І в усіх цих починаннях комсомольці нам, комуністам, за добрих помічників.

Мабуть, ще й тому нас так хвилюють і успіхи, і невдачі в роботі комсомольської організації, що всі ми, образно висловлюючись, родом з комсомолу. Звідти партійна організація черпає нові свої кадри. Лише минулого року 15 тисяч комсомольців депо вступили до партійних лав. Нині готуються до вступу комсомольські активісти слюсарі Микола Мозолєвський, Сергій Мелашевий, інженер Валентина Супруга та інші. Вони добре усвідомлюють і місце своє, і завдання в боротьбі за дальший рух вперед, до комунізму. Завдання і комсомольської, і партійної організації у цьому напрямі одне і те ж — добитися, щоб активна життєва позиція стала закономірною рисою кожного. Не давати байдужості оселитися в наших серцях, оголосити її рішучий бій.

В. ШУШПАН,
секретар парткому
Зіньківського локомотивного депо.

Збори, чергові, політзаняття, цікаві дискусії на різні теми комсомольці колгоспу і місцевої середньої школи проводили разом. Бо ж усі спільчани господарства — виускиники десятирічки, а усі після закінчення десятого класу йдуть працювати в поле, на ферми, щоб робити одну спільну справу...

Коли мова зайшла про промову В. І. Леніна на III з'їзді РКСМ, бесіда перетворилася в цікаву розмову про романтику тих років, про паказ Ілліча Ім, усієї молоді Країни Рад, будувати нове соціалістичне суспільство, добре вчинити.

Між комсомольцями я побачив невисоку на зріст, круглолиду дівчинку Оленку Берієвск. Вона вчилася ще в шостому класі. На перерві я спитав її:
— Ти чому тут?

ворогом території, — за листівку — розстріл. За газету — розстріл. Розстріл, розстріл!

— Приймімо... Нам треба знати, що робить ворог. Може, вже в Мартоноші карателі. Скільки їх у Кам'яні, Папчевому, Канежі... Як озброєні. Підеш у розвідку?

— Піду.
— Важай! — це твоє перше бойове завдання.

За кілометр від села — нова зустріч. У Котозку їхав гебіткомісар Гіцц, худий, лютий.

Співив, зневажливо прецидав:
— Ти, собако, угерменш! Хто в Котозці?

— Ваші, пане. Лісоруби з Кіровограда. Приїхали дуби рубати!

— Гут! — Гіцц торкнув стеком шофера.
Григорій хвилю за десять почул постріли. Дівчата-кулеметниці із застави першою чергою скосили гебіткомісара, що тікав...

У Мартоноші біля крайньої ха-

ПАМ'ЯТАЙ І ДЕРЗАЙ!

НОТАТКИ ВЧИТЕЛЯ

— Я теж хочу слухати... Я хочу бути з комсомольцями. Лічу місяці й роки, коли і я подам заяву...

І з усією безпосередністю, широким:
— Яка я буду щаслива, коли мені вручать комсомольський квиток!

Давно то було. Олена вже закінчила середню школу, працює. А ту її остаточно фразу я й досі пам'ятаю слово в слово, я чую її в полі й у школі, в ремонтних майстернях, у тракторних бригадах — там, де вирує радянське життя, де вчиться і трудиться молодь. Спряді, то щастя, коли тобі вручають комсомольський квиток. Ти стаєш коруч комуніст, ти на них рівняєш свій крок, ти ще тішніше прилучаєшся до життя народу, до його славної, героїчної історії. Во тримати квиток — це разом з усіма бути в усьому й усеюди з партією, з народом. І в грізні, і в сонячні роки...

Тепер мирний час, ясне сонце, спить небо.

Кожного року вливаються в лави комсомолу тисячі, сотні тисяч юнаків і дівчат.

Народилася, живе прекрасна традиція — юним комсомольським квитки вручають комуністи, ветерани воєн і праці.

Пригадую: акто́вий зал середньої школи Шойно прийнятим у спілку вручає квитки комуніст Іван Підпшович, будовісець, голова комезіаму, голова виконкому сільської Ради, учасник Великої Вітчизняної війни, учасник післявоєнної відбудови. Він розповідає про героїку тих років, про те, як молодь не боячись кувль, ставала в бій за нове життя, за захист соціалістичної Вітчизни.

— Будьте ж і ви такими, як були батьки!

Василь Жанталай, водій автомашини, каже:

— Перевозжу зерно, цукрові буряки, різний вантаж. І розумію всією душею, яка важлива моя робота. Це теж романтика!

Правильно, Василю!

— Коли мені вручали комсомольський квиток, — каже Апатолій Береговий, — я був трактористом. І слово дав — опанувати всі машини, які є в сільському господарстві. Цілі я комбайнер. Як і кавалер ордена Леніна Іван Микитович Рибальченко, я зібрав зернові на 200 гектарах і намочити 8000 центнерів зерна.

Тобі вручають комсомольський квиток. Пам'ятай про промову Леніна на III з'їзді РКСМ. Пам'ятай про сімнадцятий рік. Про Павку Корчагіна, Дурдича, про буремні роки колективізації, Велику Вітчизняну, підкорення цілннл. Пам'ятай про шість орденів комсомолу.

Але не тільки пашайся тією великою славою. Роби й ти все в школі, в полі, на заводі — щоб та слава виростала, множилася у шумі шпелічного колода, в гуркоті моторів, у могутності Вітчизни.

М. СТОЯН.

Новомиргородський район.

ДІАЛОГ ПОКОЛІНЬ

УСІ МИ РОДОМ

1. «Ураганом мчали...»

«Ви що ж думаєте, на нас сонце не світило, чи життя не здавалося нам прекрасним, чи для нас не було принагідних діачат, коли ми носилися по фронту і переживали бойові бурі?»

У тому-то й річ, що життя нас нлиало. Ми, може, більше від інших відчували його чарівність, але ми твердо знали, що найголовніше зараз — знищити класового ворога і відстояти революцію.

Ця свідомість заглушала все інше. Вона наливала наші молоді серця ентузіазмом і великим гнівом... Ми ураганом мчали, вийнявши шаблі, на ворожі ряди, і горе було всім тим, хто потрапив під наші удари...»

М. ОСТРОВСЬКИЙ.

ТРИ БОРОДАНИ в зайложених святках напразляють на нього дула обрізів і речучуть:

— Ти хто? Білшовизьцький свідач?
— Тобі скільки років?

Віктор зрозумів: це сільські куркулі. Він стоїть перед ними й незинно розводять руками:

— Уже тринадцять із хазстиком мані. Вчуса в Бобринський сільськогосподарській школі. На садівника рихтуюсь. Ось моє посвідчення. Додому я йду, в Новогеоргіївськ.

Подає праяою рукою зчатеєро згорнутий папірець, а ліва кльзнула до поли ватянки — там спражній документ, там заште посвідчення з язкового-інформатора Зафронтозого бюро ЦК КП(б)У за підписом Косіора.

— Десь я вже бачив тебе, — прохорпіл рожевошочкий здорозило, позретаючи хлопцеві папірець.

— Мо, й бачили. На ярмарку, мабуть. Я дуже люблю на ярмарок ходити.

— Добре, добре, базарюй. Ще зустрінемося з тобою. Віктор на поспішаючи рушив степозою стежкою від села Мошни до річки. Заспокоював сам себе, що все обійшлося. Та раз за разом тривожили оті лукаві слова куркульського сінка: «Десь я вже бачив тебе...»

Невже вони догадалися? Невже бачили його тоді, коли він з військовим комісаром Новогеоргіївська Фоною Картаползим у селах району комплектував з добровольців кавалерійський полк. Тоді він, п'ятнадцятирічний Віктор Коршенко, вже був першим секретарем райкому комсомолу. За його рекомендацією до полку аступили найбільш ініціативні комсомольці Павло Ключка, Павло Зайцав, Микола Філоненко, Петро Кадьєв. А може, вони, оті посіпаки, зустрічали його десь, коли він разом з юним художником Михайлом Грзбовським перемальовував з першого радянського календаря портрети революціонерів, а потім доставляв їх у сільські хати-читальні, дарував зшитки з революційними піснями комсомольським осередкам? Невже... Віктор оглянувся — до нього бігли оті троє, з обрізами. Постріл одразу. За язковий упаа.

— Готовий! — кинув байдуже п'яний бандит. — Тут йому й амба.

Та куля зачепила тільки ногу. Віктор насилу зупинив кров. Лежав у зиярку, чекав, поки стемніє. Мучила справа, ось-ось зін втратить свідомість. Нараз перед ним хитнулось небо і вже з безвісті до нього донсисна голос куркульського сінка:

«Я знаю, хто ти є насправді. Ти — голодранець. Тзій батько ходив на заробітки на шахту аж у Юзівку. Це він тебе записав до банди Червоної гвардії в Кременчуку. Це він тобі дав трілітійну пухкалку, і ти йшов з нею проти наших освободителів. А потім на поточесній фабриці тебе рекомендували в комітет Спінки революційної молоді. За тебе рувалися більшовизьцькі комісари, що ти зн який заповзятий і хоробрий, що вмієш берегти революційну таємницю. Це ти з більшовизьцькими-підпільниками, зібравши голодранців, узяв Новогеоргіївськ іще до приходу вашої армії. Вам, бач, не подобалися кайзерівці, ви їх називали австро-німецькими окупантами, трощили їхні застави і зайняли з тюрги своїх бо-соногих. Я чув, як ти захоплено розповідав у хати-читальні про Свердловла і Держинського, закликав чикрижити наші обійстя. І тепер ти вже не комсомолец, тебе прийняли до більшовизьцької партії, хоч тоби це тільки шіснадцять. Ти передавав директивні листи ЦК партійним активістам, які діяли нелегально, ти збираєш розвідувальні дані. І ми знаємо, що ти зв'язаний з Косіором. За це тоби наш гостинець. Ось тобі...»

Віктор розплющує очі, а перед ним невисокий на зріст дядечко. Поруч нього — конячина, запряжена в блигенький візок.

— Ти кроваї втрати багачько, синочку, — каже незнайомець. — Хто ж це тебе отак? Не інакше, як вони, оті, що ніяк не можуть змиритися, що їхнє вже увалося. Бо революція докотилася аж до нас.

Віктор намаує заште у куртку посвідчення і знову кепритомніє.

Той добрий селянин довів його аж до Канеаа, здав у госпіталь. А через два тижні Віктор добрався до Миронівки, де зустріся з червоноармійцями, які добили рештки денікінських банд. Тут, у військовому госпіталі, Віктор підлікувався і поїхав до Москви. 6 листопада 1919 року вчорашній ватажок комсомольців Новогеоргіївська у приймальній секретаря ЦК РКП(б)У О. Д. Стасової побачив людину, про яку думав усе своє свідоме життя. Перед ним преходжа Ілліч.

За привезені розвідувальні дані Віктор дістав подяку, і йому вручили перепустку у Великий театр, на урочисте засідання з нагоди другої річниці революції. Він знову бачив Леніна, слухав його полум'яне слово...

А через роки ще було три зустрічі — на Конгресі Комінтерну, на IX з'їзді РКП(б), на Всеросійській Раді працівників села.

Була колітка робота в ЦК РКСМ, були тримісячні відрядження на Україну. І, нарешті, Новогеоргіївськ — Віктор Коршенко тут знову перший секретар райкому комсомолу.

Осінь 1920 року. Перша Кременчуцька губвська комсомольська конференція. Вона посілає срібром повіткому КСМУ на чолі з Коршенком у Атирський повіт — там ще розгулювали банди, які заважали будувати нове життя. Знову буз бій за правду.

Через п'ятдесят років В. Д. Коршенко, виступаючи перед комсомольцями Києва, згадував першу зустріч з Іллічем. Закінчив свою промову словами, які стали для нас дороговказом назажди: «Спінка комуністичної молоді повинна бути ударною групою, яка в усій роботі подає свою допомогу, проявляє свою ініціативу, свій почин» — так сказав великий Ленін».

На знімку: ветерани комсомолу Кіровоградщини м Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

2. «Дайош зустрічний!»

«... Мол бригада вже три роки тримає перехідний Червоний прапор і не віддасть його чоловікам. Жінки мої, комсомолки-трактористки, заявляють: «Вам, товариші чоловіки-трантористи, все одно не вдасться відняти у нас перехідний прапор!» (З виступу Паші Ангеліної на II Всесоюзному з'їзді колгоспників-ударників).

«Ми радіємо з того, що живемо в таку багату, насичену великими подіями епоху. Нехай важутнє покоління не червоніє, а пишастся тим, що в поху перелідного періоду жив Ленінський комсомол, який не схливав голову перед труднощами, був, як буревісник, що в бурях класової боротьби почував свій у своїй стійкості; що жив Ленінський комсомол, чия боротьба і праця були тією брунькою, з якої розцвітає щастя прийдешніх поколінь».

(З виступу генерального секретаря ЦК ВЛКСМ О. В. Косарева на урочистому пленумі Всесоюзному 15-річчю комсомолу).

21 БЕРЕЗНЯ 1934 року. На Кіровоградщині заводі сільськогосподарських машин екстремі зліг. Зібралися всі комсомольці, робітнички-кадровики. З імпронізованої трибуни лунає слово молодого робітника з червоною стрічкою на грудях:

— Шість комсомольців бригади Будкіна лави почини: 12580 тяглових і тракторних сівалок мало. Дайош зустрічний. До Першого травня дати ще 300!

— Як, яким чином?

— Будкін пропонує побачити всі резерви, зайві невикористані метал, знайти час. Пропонує працювати в позаурочний час — бо треба. Слово чекать помічч. Нані сіваки підуть за сотні кілометрів, сівалки втребні всієї країні.

«Веремо почин Будкіна!» — полотноще з тими написом піднімається над головами учасників змову.

І вже чується голос:

— Вперед за ударником Будкіном! Дайош зустрічного п'ятирічку!

І всі одностайно вирішили: за місяць виготовити ще 300 надпланових сівалок!

Десятки комсомольців лшались в цей день і після робочої зміни, з ними були майстри, з ними були най-більш досвідчені робітники.

Дев'ять днів передтравневої вахти. І за місяць раніше паміченого в цехах появилася полотноще з написом «12580+300 — е рекорд!»

Про досягнення комсомольців заводу повідають міс-

И РОДОМ З КОМСОМОЛУ

Вз роки ще було три зустрічі — на II Конгресі у, на IX з'їзді РКП(б), на Всесоюзній Раді ків села.

опітка робота в ЦК РКСМ, були тризали відояд- а Україну. І, нарешті, Новогеоргієвськ — Віктор то тут знову перший секретар райкому комсо-

1920 року. Перша Кременчуцька губерньська ком- ка конференція. Вона посилає аргументо повіт- МУ на чолі з Коршанком у Сигиринський повіт- де розгуквали банди, які заважали будувати тяз. Знову був бій за правду.

п'ятдесят років З. Д. Коршанко, виступаючи комсомольцями Києва, згадував першу зустріч з Закінчив свою промову словами, які стали для оговаказом назажди: «Спільна комуністичної мо- инна бути ударною групою, яка з усякої роботи зою допомогу, проявляє свою ініціативу, свій по- так скільки великий Ленін».

ка газета «Соціалістичний наступ». Зустрічні зобов'язан- ня до Першотравня брали інші комсомольські колекти- ви підприємства міста.

Рух ударництва ширяться й серед трудівників села. За кілька днів газета повідомляє про рекорди сівализ «Поліна Цуканова із сільгоспартії «Вільний світ», пра- цюючи сівальницею, замість норми 4,5 дає 6,75 гектара. Комсомолец Іван Верещакін боронув 4,5 при нормі 4 гектара. Тиміш Рибалка з артілі «Послідувач комуні- стів» 1,18 при нормі 0,85 гектара!

3. Як серце веліло...

«Батьківщина моя! Я, син Ленінського комсомолу, його вихованець, бився так, як підказало мені серце. Я помирав, та знаю, що ми переможемо. Морями-чор- номорці! Тримайтеся міцніше, знищуйте фашистських снажників півлі Клятву війна я вионаз. Калюжний».

(Лист, написаний кров'ю, комсомольцем Олексі- ем Калюжним, уродженцем села Омелівка Ону- фріївського району. 1941 рік. Гарнізон дзоту № 11. Оборона Севастополя).

Вечері на допомогу комсомольцям прийшли з двома ручними кулеметами комуністи Петро Корж, Михайло Потапенко, Костянтин Король.

Іще бій. Гітлерівці вже були переконані, що після чергового артобстрілу шлях через висоту вільний. Але тут лунає команда Потапенка:

— Приготувати гранати!

Та хто його чує! Пораненого Григорія Долю він послав на командний пункт по підкріпленню. Король безмовно лежить біля кулемета — осколком бомби відірвало но- гу.

— Олексію! Але й Калюжний мовчить. Ще кілька хвилин тому до авіанальоту його ослабла рука тягнулася до автомата, а це вже пальці стиснули гризек олівця. З лівої руки сповзає кляпоть пошкварлого паперу, на якому кров'ю написана останні слова комсомольця, слова кляти...

— Хто живий, гранати до бою! Підводяться Корж і Радченко.

І до вечора на висоті не стихають вибухи. Володимир, кинувши останню гранату, відповз за обгорілий чгар- ник. У руці — багнет.

— Не зіймуть. Я їм... Потапенко ж наказував сам собі: — Гранати до бою! Корчилися у безнадії знесилені фашисти. Вцілілі від- повзали. Ім наездігін летіла остання граната з дзоту № 11.

Від Камішлів йшли на виручку комсомольцям моря- ки-чорноморці...

4. Щоб знову сади цвіли

О юність, ти землю оновиш! Лежить опромінена пух, Великого плану будови На гонах Вітчизни встать, Ідеш ти і гоїш ти рани, Криваві рани землі, Щоб знову цвіли Дніпрельстани, Щоб знову сади зацвіли.

Павло УСЕНКО, «З'їзди комсомолу» (Цей вірш поет написав напередодні XIII з'їзду ЛКСМУ. Грудень 1946 року).

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ТЕЛЕТАЙП:
Кіт 1944-й. 8 січня кіровоградці зустрічали своїх виз- волителів. Почалася відбудова зруйнованого міста. На залізничній станції юнаки і дізната відпрацювали 4500 людино-днів. У 16 недільниках на заводі «Червона зірка» азяли участь понад 2000 юнаків і дічат. 121 комсо- мольсько-молодіжний колектив міста змагався за приз з називатися фронтською бригадою.

До кінця року в місті відбудовано 18 тисяч квадрат- них метрів житлової площі. На асіх будівельних майдан- чиках працювала молодь, комсомольці.

У грудні партійні, комсомольські і профспілкові ор- ганізації провели декаду допомоги сім'ям військовоз- службців та інвалідів війни. В ній азяли участь 12574 чоловіка.

Рік 1947-й. Комсомольці колгоспу «Жовтєва хвиля» Новоукраїнського району виступили ініціаторами Бз- ротьби за високий урожай. Ольга Білуха та Ганна Іл- щенко очолили комсомольсько-молодіжні ланки. Вони зобов'язалися на своїх ділянках зібрати з кожного гек- тара 240 пудів кукурудзи, 180 пудів проса, 120 пудів соняшника і 300 центнерів цукрової буряків.

5. Як заповів Ілліч

1 лютого 1980 року, Кіровоград. Тут почалася зустріч представників комсомольсько-молодіжних колекти- вів з кавалерами ордена Леніна, Героями Радянсь- ного Союзу і Героями Соціалістичної Праці. Учасники зустрічі від імені 115 комсомольсько-молодіжних ко- лективів, більш як двох тисяч молодих виробничників дали слово своїм наставникам виконати завдання де- с'яти п'ятиріччя до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

Першого березня почалася громадсько-політична атестація учасників третього, заключного етапу Ле- нінського заліку під девізом «Товаришу Ленін, я Вам доповірю». Студент третього курсу Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Михайло Журавський тоді сказав ветеранам комсо- молу, які прийшли у вуз на зустріч з юнаками і дів- чатами. «Ми вчитимось, як заповів Ілліч. Учитимось, щоб знати багато, щоб зробити багато, щоб пі- знати об'єктивні критерії істини. Знаємо, що без науки не можна зробити кроку вперед. Ми будемо схо- жи на вас, дорогі ветерани, ми підємо вашою дорогою».

Шлях до студентських аудиторій простелився йому не відразу. Після закінчення десятирічки, як і багато його ровесників, не став вчатися. Було непереморне бажання працювати, приносити людям добро, і він повністю віддався йому. Пішов столярувати на електро- механічний завод у рідному Бресті.

— Тепер із влячністю згадую колектив, де робив свої перші самостійні кроки в житті, — признається Михай- ло. — Досвідчені робітники, ветерани підприємства, мої ровесники — хлопці бойові, завзяті. Дружна, міцна сім'я. Там я вперше відчув, що таке робітнича згурто- ваність, підтримка, взаємодопомога.

Служити на кордон пішов за пугівкою Брестського міського ЛКСМ Білорусії. Пильно бері мирний сіт- кий Ватківський солдат — три заграмаши порушники кордону на його рахунок. Армія загартувала фізично, в армії, власне, по-справжньому відчув, працюючи з комсомольцями (а він як інструктор комітету комсомо- лу прикордонного загону часто зустрічався з ними), що бракує освіти.

Михайло Журавський — не тільки злібний, сумлінний студент. Багато свого вільного часу він віддає комсо- мольській роботі. Ще на першому курсі друзі односто- ронньо обрли його своїм ватажком. Активіст, умілий ор- ганізатор, душа факультету.

Ці скучні, але щирі слова секретаря комітету комсо- молу інституту Владіма Наумова — коротка характе- ристика Михайла Журавського, студента, комсомоль- ського активіста, нашого ровесника.

Зліва направо: ветерани комсомолу Кіровоградщини М. Я. Жердєв, Л. В. Зайцев, О. Г. В'ялик із студента- довоградського педінституту імені О. С. Пушкіна. Фото В. ГРИБА.

«Дайош зустрічний!»

Моя бригада вже три роки тримає перехідний респітний прапор і не віддасть його чоловікам. Жінки і комсомолки-трактористки, зав'язують: «Вам, товариші чоловіки-трактористи, все одно не вдасться жити у нас перехідний прапор!»

(В виступу Паші Ангеліної на II Всесоюзному з'їзді колгоспників-ударників).

«Ми радіємо з того, що ми живемо в тану багату, на- чену великими подіями епохи. Нехай майбутнє по- літика не червоє, а пишеться тим, що в епоху пе- ршого періоду жині Ленінський комсомол, який не ждав голови перед труднощами, був, як буревісник, який в бурю класової боротьби почував себе у сапо- г і ніж: що жині Ленінський комсомол, чия боротьба і дія була тією бранныю, з якої розцвітає цвста кидешніх поколінь».

Ці інституту генеральної секретарки ЦК ЛКСМУ О. В. Косарева на урочистому церемонії, присвяче- ному 15-річчю комсомолу).

БЕРЕЗНЯ 1934 року на Кіровоградському заводі встановлено особдарських машин екстремі міг- тивна всі комсомольці, робітники-кадровики. З ін- ституту вийшли душе слово молодого робітника з новою серйозно на гудях:

Шість комсомольців бригади Будкіна дають пощ: і тягачова і тракторних сівалок мало. Дайош зу- стрічний. До Першого травня дати ще 300!

Як, яким чином?

Будкін пропонує побачити всі резерви, знайти депа- ланий метал, знайти час. Пропонує працювати в ранній час — бо треба. Село чекає нашої помо- ці, сівалки пінуть за сотні кілометрів, сівалки потрібні всім.

Вперед за ударником Будкіном! Дайош достроєно рідки! Як одностайно вирішили за місяць виготовити ще і сівалки сівалки.

Великі комсомольці анішали в цей час, також і після цієї зміни, в них були майстри, з ними були най- і досвідчені робітники.

Візьми днів перетраченого важи. І за місяць на- вичено в цеках вичаємо полотношце з комсом- 404-300 — є рекорд!

о досягнення комсомольців заводу повідомила міс-

Тут щодоби, щогодини гудуть ешелони. Від них дентять доволішні стелі і дрібно притацьовують старі й нові стайці буди- нів. Додаток обставини зупи- няються тут на часину, аби зачерпнути води чи просто охолонити трішки від гарячого бігу. Від-так знову, прощаливо скрикнувши, зриваються в без- межну далечінь. Та біль- шість проноситься, як ура- ган, гуркочучи на стрілках і стиках рейок, тягучи круті шлейфи пиліони й піску. А деякі, перелітаючи стайцю та порівнявшись зі скромним обеліском від- далік, довго сурмлять. Тоді Ілля Григорович Березов- ський схвильовано вико- нить зі свого кабінету на перон: він знає, що са- лютують Аліку Сніцько- му його ровесники — інші поважні машиністи, заслу-

А в кінці вулиці починає- ся степ, що помітно зди- чає за віну. Тут кричи на весь голос — нікого не по- чини. Проте хлопці вже закили до лавстерого. — Тим краще, що варто- вий. Під його захистом легше проникнути на под- вір'я.

У Аліна очі спалахнули завзяттям. Як це він забув: подвір'я будинку, де меш- кає Зандер, прилягає до сиверина. Паран старий, невисокий. Вздож нього — густі нуці жовтої аца- ці, з-за якої тан зручно стемити за будинком.

— Я примітив, — від да- лі Володя, — у дівр вико- дить віно з туалетної

Сергій ПЛАЧИНДА
Юрій ДМИТРЕНКО

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ НАРИС ДО СТИНИ

НЕ ВІДВЕРНУЛИСЯ...

жені залізничники. Вони віддають шану юному сос- ому бойовому побратимові, якому завжди трінацять. А Ілля Григорович, замис- лено прогулюючись перо- ном під вікнами свого кабін- ету, згадує ті дні...

ВИКРАДЕННЯ РАЦІ

Спочатку завдання зда- лось неможливим: добути портативну радіостанцію. Де? Як? Помічна кишить гітлерівцями — вузлова ж бо станція. Скрізь патрулі. Жандармерія. Гестапівці. Вартові в наснах. У чорних пілотах, Злі, Цупко трима- ються за автомати на гру- дяк. А біля силдів це й вівчарки.

— Але це треба, Аліну... Ти розумієш, кому й для чого, тихо каже дядько Володимир.

Алік замислено кивав головою. Що тут розумі- ти? Адже він, Алік, як не як, а зв'язковий партизан- ського загону. Цього він, звичайна річ, не сказав ні- кому й ніде. Навіть мамі рідній, хоча вона й працює гірно на ремонті залізнич- ного полотна та прокидає фрашистки на чому сів сто- ить. А вже коли гестапівці його схоплять, то хай рі- нуть живцем — і слова від нього не добудуть. Правда, досі він виконував, як сам вважав, нескладні завдан- ня для свого дядька (сміш- но, але факт: Володя Са- вошин лише на шість ро- ків старший від нього, Аліка, але жині рідний дядь- ко) — посадити потрібну людину на товаришчій чи зустріти когось із поїзда та провести в потрібне місце, за певною адресою — хіба ж це таке вже бо- йове завдання? І Алік уже самостійно підраховував зв'язки всімахся. Тепер Алік ро- зує чому він же мави партизани без радіостанції передати за лінію фронту важливі дані про пересу- вання німецьких військ?

— Так, Володію, це шту- ца потрібна, але де ж її візьмеш?

— Я знаю, — загадково усміхнувся Савошин. Його худеньке, бліде обличчя посвітляло, в глибоких темних очах спійнуло зу- хвалі вогники. Алік насто- ронився.

За віном загурнотіло: вулицею, важко погодую- чись, проїхало кілька ван- тажок під брезентовими тентами. Та Алік не зводив очей з Володі, який похи- лився до хлопця і тихо мовив:

— Портативна радіостан- ція є у шфа польової жандармерії. — У майора Зандера? — Алік здивова- но зацікавився.

— Нічого страшного. Во- на у нього на квартирі, і це добре. Аліку, — легше буде добувати.

Відчувалось, що Володя вже думав над тим, Алік замислился. На перенісі у нього, як у доростого, про- зіралася неглибока зморш- ка. Він уявив центральну вулицю понад залізницею, чотири двоповерхових бу- диночки, в одному з яких — він знає напевне — жи- ве начальник жандармерії. Похитав головою, усміхаю- чись:

— Ти що, Володію... Там же вартовий ходить під вікнами. Без аусвайса на- віть удень не потинаєш на ту вулицю.

— Ог і добре, що варто- вий, — тихо відповів Са- вошин. Вони розмовляли майже пошепки. Хоча вдо- ма, крім них, — нікого. Та й хата їхня, де жили разом родини Савошинів і Сіни- чьких, — третя від в'язь.

Володя раптом натужно зашлявся, виключючи хустинку з кишені та при- криваючи нос уста Алік співчутливо й жалісно по- глядав на родича: двадцять років юнакові, а легені гниють, і лікуватись ніяк: війна.

— Спочатку, — озвався Володя, віднашлешись, — про найголовніше: кого ми залучимо до групи?..

Він мовив, як до дорос- лого, та Алік випалив, не роздумуючи:

— Юрку першого!

Володя аж розгубився, та все ж кивнув неспешо:

— Ну, Юрку... Зрозумі- ло... Він свій.

Говорив неохоче, бо Жорки не любив, хоча він старший брат Аліка і мав уже чотирнадцять років. Та що з того... Алік на два роки молодший, але нуди тому Жорці до нього... Не- серйозний старший брат — надто гарлий, забіякуватий. Через дурний мисок спалахнуто літи навулач- ки. Алік нагапни — лагід- ний, тихий, розсудливий, неначе старий. Жорка — хизливий, Алік — скром- ний, мовчазний, себе ніо- ли не випирає. Навіть зо- ні брати несхожі: Жорка — чорнявий, міцний, з грубу- ватим лицем; Алік — ру- ський, худорлявий, з тон- кими рисами дитячого об- личчя. Та головне, Алік — незалежний на своїм дван- надцять років — серйоз- ний хлопець. Словами не розкидається. Зайвого не каже. А вже коли щось пообіцяє — виконає. Пра- ва, й Жорка не підведе, завдання виконає, але в ім'я чого? Для нього це — нагода побешкетувати, щось укрasti у німців. У Аліка ж навіть під час три у м'яна не сходить з об- личчя якась внутрішня зосередженість — можливо, це вічна постаріла хлп- чина, зробила серйозним. Зате з ним можна, як з до- рослим, іти на серйозне ді- ло. Відчувається, що хлоп- чин глибоко ненавидить фашистів і жово по-справ- жньому воювати з ними.

— Ну, без Вані Рудана не обійтись, — порушив мовчанку Алік.

— Згоден, — радо оз- вався Володя. Рудани — гордо до городу із Са- вошиними. Ваня — міцний хлопець, височенний, ши- рокоплечий як на свої чо- тирнадцять років. Батько його також — на фронті, в Червоній Армії. Ваня ра- зом зі своєю дванадцяти- річною сестричкою Наді- юкою вже не раз виконував нескладні завдання під- пільників.

— Ну й Ілька Березовсь- кого треба підключити, Хлопець не з бідних.

— Годиться! — кивув Савошин. — Тільки до- мовись, Аліку: Жору дав- ніше є самий донь операциі. Хоч він і твій брат, а мій плевніничок, але надто га- рчучуватий. Ще десь по- хвалиться.

Алік лише усміхнувся су- мовито: він і Жорку любив, і шанував думку Володи- мира.

— Для розвідки досить і трьох, — наполягав Са- вошин, покашлюючи. — А розвідати зам треба все достеменно: коли Зандер їде на службу і коли по- вертається обідати... Адже німці народ пунктуальний. У них усе — по хвиликах.

(Далі буде).

Петро СЕЛЕЦЬКИЙ

ДО МОГО ЩАСТЯ

Від мого болю — крок у дні війни. Жива смерть на полі доль юначих...

Від мого дому — крок у буревій. Ступаю, пію вітри гарячим тілом. У вітри листя, в зливі золотий...

Живе в мені увесь безмежний світ. Несу в собі печаль і радість світлу. Життя мого — стрімке, немов політ...

До мого щастя, крок у кожен день, В гарячі неповторні наші будні — Ступаю дружно плем'я молоде...

На знімку В. Гриба: вокально-інструментальний ансамбль «Гарний настрій» Кіровоградського технічного училища № 4 — неодноразовий лауреат конкурсів комсомольської та політичної пісні.

Костянтин ЛЕСЬЄВ

ДОБИ ГЕРОЇЧНОЇ ДІТИ

Незвіданих траєкторій Утверджують велич людини, Герої космічної ери — Гагарінське плем'я орлине...

Таких вже ми, люди радієтські, Доби героїчної діти.

КОМСОМОЛЬСКАЯ ПЕСНЯ

ДИСК-ЗАЛ

Цю пісню можна почути в дружньому колі студентів Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна. Вона — про романтику...

Написали її третьокурсники Кіровоградського педінституту Олександр ПЛЯЧЕНКО (музика) і Сергій НИКОЛЕНКО (лірика).

Тишину тайги сурової, Гордых сопок стройный ряд Разбудил веселым словом Комсомольский стройотряд...

ПРИПЕВ:

И куда б меня юность не звала, И в какие б не ехал края, Никогда и нигде не смолкала Комсомольская песня моя!

ПРИПЕВ:

С каждым годом песни этой Биография растет, И уже на всей планете Молодежь ее поет.

ПРИПЕВ:

Вівторок, 28 жовтня

Перша програма 8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастика. 9.05 — Художній телефільм «Юності перший рапок»...

Друга програма 10.00 — Новини. 10.15 — Документальний фільм «30.35 — Фільм-концерт. 11.40 — «Шкільний екран»...

Третя програма 19.00 — «Службу Радянському Союзу». 20.00 — «Вечірня казка». 20.15 — «Міжнародна панорама»...

Середа, 29 жовтня

Перша програма 8.00 — «Час». 8.50 — Гімнастика. 9.15 — Улюблені вірші. 9.45 — Художній телефільм «Юності перший рапок»...

Друга програма 10.00 — Новини. 10.15 — Відеорепортаж із літературного вечора, присвяченого 275-річчю з дня народження Давида Гурамішвілі...

Четвер, 30 жовтня

Перша програма 8.00 — «Час». 8.50 — Гімнастика. 9.15 — Відгукніться, сурмачі! 9.45 — Художній телефільм «Юності перший рапок»...

У ПАРКУ. Мал. М. МАРІНІОНА (Фотохроніка РАТАУ)

мічного Північного російського народного хору. По закінченні — Новини. 14.30 — «Срібний дзвіночок». 16.15 — Ділова телеграфа для школярів «Кібернетичний фітотроп»...

Фільму «Бути потрібним людям. Кабалецький сьогодні». Фільм 1-й. 21.00 — «Час». 21.45 — «Бути потрібним людям. Кабалецький сьогодні». Фільм 2-й. По закінченні — Сьогодні у світі.

Друга програма 10.00 — Новини. 10.20 — «Твоя земля, росеїнусу». 10.50 — Художній фільм «Діло було в Пензкоші». 16.00 — Новини. 16.15 —

Третя програма 19.00 — Хокей: «Спартак» — «Трактор» (Челябінськ). В перерві (19.40) — «Вечірня казка». 21.00 — Камерний концерт. 21.40 — Телевізійний художній фільм «Посел».

П'ятниця, 31 жовтня

Перша програма 8.00 — «Час». 8.50 — Гімнастика. 9.15 — Старті надії. 10.00 — «Художній фільм «Микола Бауман». По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Документальні фільми «Священний Байкал». «Подаруй землю»...

Друга програма 10.00 — Новини. 10.25 — К. Листов. «Севастопольський вальс». Вистава. 16.00 — Новини. 16.10 — «Срібний дзвіночок». 16.40 — Концерт. 17.00 — «XXVI з'їздові КПРС — гідну зустріч». 17.30 — Концерт. 18.00 — Для дітей «ДТ-80» (Кіровоград). 19.45 — Оголошення (Кіровоград). 18.50 — Телефільм. (Кіровоград). 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — «Танцює «Ятрань». 20.30 — «Головарті депутати Верховної Ради УРСР». 20.45 — «На добраніч, діти!»...

Третя програма 19.00 — «Клуб кіноподорожей». 20.00 — «Вечірня казка». 20.15 — «Село: діла і проблеми». 20.45 — Концерт. 21.40 — Художній фільм «Весілля з приданним».

Субота, 1 листопада

Перша програма 8.00 — «Час». 8.50 — Гімнастика. 9.15 — Концерт му-

дожних колективів Узбецької РСР. 9.40 — Дітям про збір рат. 10.10 — Для нас, батьки. 10.40 — Концерт «Ліричний настрій». 11.15 — Раді і життя. 11.45 — Пісня далека й близька. 12.25 — 44-й тираж «Спортлото». 12.40 — Телеклуб «Москвички». 14.00 — Ермітаж. 14.30 — Новини. 14.45 — Художній фільм «Рішник». 16.10 — Концерт Московського камерного хору. 16.35 — До національного свята Алір-Дар. 17.05 — Бесіда політичного оглядача В. Бекетова. 17.35 — Концерт артистів балету. 18.10 — Мультифільм «Казка про хоботного зайчика». «Мішечка Пік». 18.35 — Бесіда на міжнародні теми політичного оглядача газети «Правда» Ю. Адунова. 19.20 — Художній фільм «Двадцять днів без війни». 21.00 — «Час». 21.45 — Кінопанорама. 23.20 — Футбольний огляд. По закінченні — Новини.

Друга програма 10.00 — Новини. 10.15 — Ранковий концерт. 10.50 — «Він-на-віч з пропозією». Науково-популярна програма. 11.35 — «Палітра». 12.35 — Ю. Яновський. «Дошка прокуров». Вистава. 14.15 — «Доброго вам здоров'я». 14.45 — «Екран молоді». 17.05 — Художній телефільм «Два капітани». 5 серія. 18.25 — «Музична пошта». 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Молодіжна розважальна передача «П'ять хвилин на роздуми». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Кіновіологія «Холодні по мутках» Художній фільм «Сестин». По закінченні — Новини.

Третя програма 19.00 — Хокей: «Динамо» (Москва) — «Крила Рад». 15.10 — Концерт. 16.20 — «Життя науки». 17.03 — О. Ковалічук «Пам'ять серця». Фільм-вистава. 19.20 — Баскетбол. Моловни. «Кальтвіч» (Навчос) — «Динамо» (Тбілісі). 20.00 — «Вечірня казка». 20.15 — Пошта програми «Здоров'я». 21.00 — П. Чайковський. Концерт № 1. 21.40 — Телевізійний художній фільм «Антоніна Брагіна». 1 і 2 серія.

РЕДАКТОР М. УСПАЛЕНКО. Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компарції України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України. На українському мові.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолaboratorія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Зам. № 540. Тираж 64000.